

POSZCZĘŚCIĆ SIĘ (39) *vb pf*

poszczęścić się (33), **poszcześcić się** (6); poszczęścić się *KrowObr, SkarŻyw, BielSjem, CzahTr*, poszczęścić się : poszcześcić się *BielKron* (5:2).

się (28), się (11).

o jasnej poszcześcić się z *tekstów nie oznaczających é*.

inf poszczęścić się (2). ◇ *fut 3 sg* poszczęści się (25). ◇ *3 pl* poszczęścią się (2). ◇ *praet 3 sg* [m poszczęścił się.] *f* poszczęściła się (1). *n* poszczęściło się (8). ◇ *con 3 sg n* by się poszczęściło (1).

Sł stp, Cn brak, Linde także XVII(XVIII) w.

Powieść się, przyjąc pomyślny obrót; expedire prospere esse Vulg; benedici, felicem esse, prosperari PolAnt [w tym: bezpodmiotowo (29)] (39) : Dźiedzictwo z przodku prętko nabyte nie poźczęści fię [non erit benedicta] ná ošťátek. BibRadz Prov 20/21, Is 53/10; GórnDworz L4v; ázařz mála rořkofz kto ma láfy álbo łowířká z rozmáitým fię źwirzem nágonić/ á iefli fię poźczęści/ więc go nábić RejZwierc 111; BielSpr 8v; Phil S4; [Leop 1577 Ps 1/3 (Linde); ŚmigłLichwa 62].

poszczęścić się z czego [= dzięki czemu, z jakiego powodu] (5): LubPs Bv; gdy fię nam co poźczęści z łářki twoiey nářz miły wřzechmocny Pánie/ tedy to łobie lekce wáżymy RejPos 215v, 240; RejZwierc 64; BielSjem 33.

*poszczęścić się komu (33): LubPs Bv; KrowObr 78v; Synowie Iřráelřcy nie walcźcie przeciwko Pánu Bogu oycow wářzych/ boć fię wam to niepořczęści. Leop 2.Par 13/12, Prov 14/15; RejZwierc 102; A wroći fię Iakob á odpoczynie/ y poźczęści fię iemu [et erit felix]/ á řaden nie bęďdzie coby go řtrářzył. BibRadz Ier 46/27, 2.Par 13/12; gdy fię mu poźczęściło zořtał Mářgrábią BielKron 239, 199v, 221, 252, 351, 367v; GórnDworz L4; A by był řłuchał rády czártá mářnego/ mogłóć mu fię byłó kęř poźczęścić RejPos 72v, 215v, 240, 280; RejZwierc 64, 135, 149v, 176v; CzechRozm 177v; SkarŻyw 444; CzechEp 412, 414; BielSjem 33; CzahTr I4; Iefli mu fię poźczęści/ a wydźie z pokojem; To co řzczęřliwie vkradł/ iuřz to zowie řwoim. KlonWor 5; [AktaSejmikPozn 1587/64; HistTroj B8v]. Cf *poszczęścić się komu na czym; komu w czym; komu za czym.**

poszczęścić się komu na czym (1): Aza fię y ná inéy kupiéy nam pořczęści/ Boć wiereę puřtki w miéřzku po niemáłyé częřci. WyprPl A3v.

poszczęścić się komu w czym (1): á co kolwiek mi fię wczem pořczęści nikomu tego inemu przywłářczyć niemogę iedno dobrotliwóři twoiey. RejPs 103v.

poszczęścić się komu za czym [= dzięki czemu] (2): Y poźczęściło mi fię zá łářką Páńřką [in benedictione Domini praeven]/ řzem napeřnił prářę iákoby z pierwřzego zbieránia. BibRadz Eccli 33/17; RejPos 240.

W charakterystycznych pořczeniach: poszczęścić się z łaski (2), z obietnic, z opatrnořci, z [jakiej] sprawy; poszczęścić się do czasu, na ořstatek, z przodku; poszczęścić się za łaską, za pomocą.

Szeregi: »poszczęścić się a posporzyć« (1): á wřzytkóć fię poźczęści á pořporzy z opatrnořci iego. RejPos 240.

»powieřć się i poszczęścić się« (1): A iřz mu fię powiodłá y pořtzeřciłá náuká o Czyřcu KrowObr 78v; [A ták iřz to mam obyáwienie/ rozumiem iřz mi fię tho teraz powyedzye/ y poźczęści. HistTroj B8v].

»wygrasz a poszczęści ci się« (1): A temu nie theż przypátrować/ iż o wielki klenot s fortuną málą koftką miecełz/ boś ná łzańc poładził y gárdło y łławę łwoię/ á ielzcie nie wiedzieć iáko wygrasz y iákoć nie połzczęści. *RejZwierc* 135.

Synonimy: pofortunić się, poszańcować się, powieść się.

Formacje współrdzenne cf SZCZĘŚCIĆ.